

One true loves

Van Taylor Jenkins Reid verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Supernova

In een ander leven

Daisy Jones & The Six

*The seven husbands of Evelyn Hugo / De zeven
echtgenoten van Evelyn Hugo*

Malibu rising / Het feest van de eeuw

Carrie Soto is back / De comeback van Carrie Soto

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Taylor Jenkins Reid

One true loves

Vertaald uit het Engels
door Marja Borg

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6561 4

© 2016 Taylor Jenkins Reid

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Marja Borg

Oorspronkelijke titel *One True Loves*

Oorspronkelijke uitgever Washington Square Press
An Imprint of Simon & Schuster, Inc.

Omslagontwerp Margo Togni op basis van het
ontwerp van Pip Watkins / S&S Art Dept

Omslagillustratie © Arcangel Images en plainpicture
Foto auteur © Scott Witter

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Dit boek gaat over Acton, Massachusetts.

Ik draag het dan ook op aan Andy Bauch
uit Boxborough.

Maar ook aan Rose, Warren, Sally, Bernie, Niko en Zach
uit Encino, Californië.

HET ETENTJE MET MIJN FAMILIE EN MIJN VERLOOFDE LOOPT ten einde wanneer mijn man belt.

Het is de vierenzestigste verjaardag van mijn vader. Hij draagt zijn lievelingstrui, een jagersgroene trui van kasjmier die mijn oudere zus, Marie, en ik hem twee jaar geleden hebben gegeven. Volgens mij is hij er daarom zo dol op. En ja, ook omdat hij van kasjmier is. Ik maak mezelf echt niets wijs.

Mijn moeder zit naast hem in een witte katoenen blouse en kaki broek. Ze probeert haar lachen in te houden. Ze weet dat er elk moment een klein taartje met een kaars naar de tafel kan worden gebracht, vergezeld door gezang. Ze heeft altijd iets kinderlijks gehad, met haar voorliefde voor verrassingen.

Mijn ouders zijn vijfendertig jaar getrouwd. Ze hebben twee kinderen grootgebracht en bestieren samen een succesvolle boekwinkel. Ze hebben twee schattige kleinkinderen. Een van hun dochters neemt de zaak over. Ze hebben veel om trots op te zijn. Dit is een mooie verjaardag voor mijn vader.

Marie zit aan de andere kant van mijn moeder en op dit soort momenten, als ze naast elkaar zitten en dezelfde kant uit kijken, valt me altijd weer op hoeveel ze op elkaar lijken. Donkerbruin haar, groene ogen, frêle bouw.

Ik ben degene die met een dikke kont zit opgescheept.

Gelukkig heb ik daar vrede mee gesloten, en meer dan dat. Er zijn natuurlijk vele liedjes geschreven over de heerlijkheid van een achterste, en als ik iets heb geleerd in mijn leven, dan is het dat ik er klaar voor ben om mezelf te zijn zonder me nog ergens voor te verontschuldigen.

Ik heet Emma Blair en ik heb een kont.

Ik ben eenendertig, bijna een meter zeventig en heb kort blond haar. Mijn bruingroene ogen worden benadrukt door een sterrenstelsel van sproetjes op mijn rechterjukbeen. Mijn vader zegt vaak voor de grap dat hij er de Kleine Beer in kan zien.

Vorige week heeft mijn verloofde Sam me de ring gegeven waar hij twee maanden naar gezocht heeft. Het is een roségouden ring met een diamantje. En hoewel het niet mijn eerste verlovingsring is, is het wel de eerste diamant die ik ooit heb gedragen. Wanneer ik naar mezelf kijk, heb ik nergens anders oog voor.

‘O nee,’ zegt mijn vader wanneer hij drie obers ziet komen aanlopen met een stuk taart met een aangestoken kaarsje erop. ‘Jullie hebben toch niet...’

Het is geen valse bescheidenheid van hem. Mijn vader moet altijd blozen als mensen voor hem zingen.

Mijn moeder draait zich om om te kijken wat hij ziet. ‘O Colin,’ zegt ze. ‘Doe niet zo moeilijk. Je bent jarig...’

De obers maken een abrupte bocht naar links, naar een andere tafel. Blijkbaar is mijn vader niet de enige die op deze datum is geboren.

Wanneer mijn moeder ziet wat er gebeurt, probeert ze de situatie snel te redden. ‘En daarom heb ik ze speciaal gevraagd om geen taart te komen brengen.’

‘Laat maar,’ zegt mijn vader. ‘Je hebt jezelf allang verraden.’

De obers zijn klaar bij de andere tafel en de manager komt met een andere taartpunt aanlopen. Nu komen ze allemaal recht op ons af.

‘Als je je liever onder de tafel wilt verstoppen, dan zeg ik wel dat je er niet bent,’ zegt Sam.

Sam is aantrekkelijk op een vriendelijke manier, wat volgens mij de beste manier is om aantrekkelijk te zijn, met warme bruine ogen die alles met tederheid lijken te bekijken. En hij is grappig. Echt grappig. Toen Sam en ik begonnen te daten merkte ik dat mijn lachrimpeltjes dieper werden. Waarschijnlijk is dat ook omdat ik ouder word, maar toch heb ik echt het gevoel dat het komt omdat ik vaker lach dan ooit tevoren. Wat kun je je nu nog meer wensen dan iemand die aardig en grappig is? Ik geloof niet dat ik andere dingen echt belangrijk vind.

De taart komt, we zingen allemaal uit volle borst en mijn vader wordt zo rood als een biet. Dan lopen de obers weer weg en blijven we achter met een groot stuk chocoladetaart met vanille-ijs.

Ze hebben vijf lepeltjes op tafel gelegd en mijn vader pakt ze met een allemaal. ‘Ik snap niet waarom ze er zoveel hebben gegeven. Aan eentje heb ik genoeg.’

Mijn moeder wil ook een lepeltje pakken.

‘Niet zo snel, Ashley,’ zegt hij. ‘Ik heb de vernedering lijdzaam ondergaan en ik vind dat ik daarom wel het hele stuk taart heb verdiend.’

‘Nou, als we zo gaan beginnen...’ zegt Marie. ‘Dan wil ik volgende maand op mijn verjaardag ook wel die hele heisa ondergaan. Voor zo’n hele punt.’ Ze neemt een slokje van haar cola light en kijkt op haar telefoon hoe laat het is. Haar man Mike is thuisgebleven bij mijn nichtjes Sophie en Ava. Marie laat hen zelden lang alleen. ‘Ik moet gaan. Sorry, maar...’

Ze hoeft niets uit te leggen. Mijn vader en moeder staan allebei op en omhelzen haar even.

Nadat Marie is vertrokken, en mijn vader het eindelijk goed vindt dat wij ook een hapje taart nemen, zegt mijn moeder: ‘Het klinkt stom, maar dat mis ik. Ik mis het om ergens op tijd weg te gaan

omdat ik zo graag naar mijn kleine meisjes terug wil.’

Ik weet al wat er komt.

Ik ben eenendertig en sta op het punt om te gaan trouwen. Ik weet precies wat er komt.

‘Hebben jullie het er al over gehad wanneer jullie aan kinderen beginnen?’

Het lukt me om niet met mijn ogen te rollen. ‘Mam...’

Sam lacht al. Die luxe heeft hij. Ze is niet zijn moeder, hooguit in een soort vrijwillige hoedanigheid.

‘Ik zeg het alleen maar omdat uit steeds meer onderzoeken blijkt dat je niet al te lang moet wachten met zwanger worden,’ voegt ze eraan toe.

Er zijn altijd weer onderzoeken waaruit blijkt dat ik moet opschieten en andere onderzoeken waaruit blijkt dat dat niet zo is, en ik heb besloten een kind te nemen als ik daaraan toe ben, wat mijn moeder ook allemaal in de *Huffington Post* leest.

Gelukkig ziet ze aan mijn blik dat ze beter wat gas kan terugnemen. ‘Ach, let maar niet op mij.’ Ze wappert wat met haar hand in de lucht. ‘Ik klink nu net als mijn eigen moeder. Ik zal het niet meer doen.’

Mijn vader lacht en slaat een arm om haar heen. ‘Oké,’ zegt hij, ‘ik heb een suikerdip en ik weet zeker dat Emma en Sam wel wat beters te doen hebben dan hier bij ons te blijven zitten. Laten we de rekening vragen.’

Een kwartiertje later staan we met zijn vieren voor het restaurant, op weg naar onze auto’s.

Ik draag een marineblauwe wollen jurk met lange mouwen en een dikke maillot die me maar net beschermen tegen de koude avondlucht. Dit is een van de laatste avonden dat ik zonder wollen jas de deur uit ga.

Het is eind oktober. De herfst heeft zich al helemaal in New Eng-

land genesteld. De bladeren zijn geel en rood en zullen binnenkort bruin en knisperend worden. Sam is al één keer bij mijn ouders geweest om de tuin aan te harken. En in december, wanneer de temperatuur in een vrije val raakt, zullen hij en Mike sneeuw gaan schuiven.

Maar nu hangt er vaag nog iets van warmte in de lucht en ik probeer er zo veel mogelijk van te genieten. Toen ik in Los Angeles woonde, genoot ik nooit van warme avonden. Je geniet niet van dingen die eeuwig duren. Dat is een van de redenen waarom ik ben teruggegaan naar Massachusetts.

Terwijl ik naar de auto loop, hoor ik ergens een mobieltje overgaan. Het dringt tot me door dat het het mijne is, dat in mijn tas zit, en hoor tegelijkertijd nog dat mijn vader Sam probeert over te halen om hem een paar gitaarlessen te geven. Mijn vader heeft de ergerlijke gewoonte om elk instrument te willen leren bespelen dat Sam bespeelt; hij denkt abusievelijk dat Sam, omdat hij muzikleraar is, meteen ook zijn muzikleraar is.

Ik grabbel in mijn tas, op zoek naar mijn toestel en pak het enige ding dat verlicht is en flitst. Ik herken het nummer niet. Het kengetal 808 zegt me niets, maar maakt me wel nieuwsgierig.

De laatste tijd word ik alleen nog maar gebeld door nummers met kengetallen als 978, 857, 508 of 617, allemaal nummers uit Boston en omgeving.

En 978 was voor mij altijd thuis, ongeacht in welk kengetal ik zelf woonde. Ik mag dan een jaar in Sydney (61 2) hebben gewoond, maanden door Europa hebben gebackpackt, van Lissabon (351 21) tot Napels (39 081), ik mag mijn huwelijksreis hebben doorgebracht in Mumbai (91 22) en jaren tot grote tevredenheid in Californië hebben gewoond – in Santa Monica (310) om precies te zijn – maar wanneer ik de behoefte voelde om naar huis te gaan, betekende ‘huis’ 978. En daar ben ik nu nog steeds.

Ineens weet ik het.

808 is Hawaï.

Ik neem op. ‘Hallo?’

Sam heeft zich omgedraaid en kijkt naar me, en mijn ouders volgen al snel zijn voorbeeld.

‘Emma?’

De stem die ik door de telefoon hoor, is een stem die ik altijd, overal zou herkennen, een stem die jarenlang dag in dag uit tegen me heeft gepraat. Een stem waarvan ik dacht dat ik die nooit meer zou horen, een stem waarvan ik niet kan geloven dat ik hem nu hoor.

De man van wie ik vanaf mijn zeventiende heb gehouden. De man die me als weduwe achterliet toen zijn helikopter ergens boven de Stille Oceaan neerstortte en hij spoorloos verdween.

Jesse.

‘Emma,’ zegt Jesse. ‘Ik ben het. Ik leef. Kun je me horen? Ik kom naar huis.’

Misschien heeft iedereen wel een moment waarop zijn of haar leven zich in tweeën lijkt te splitsen. Als je je eigen tijdlijn bekijkt, zie je ergens onderweg een scherpe punt, een of andere gebeurtenis die je heeft veranderd, die je leven heeft veranderd, meer dan welk ander moment dan ook.

Een moment dat een ‘voor’ en een ‘na’ scheidt.

Misschien het moment waarop je je grote liefde leert kennen of het moment waarop je ontdekt wat je met je leven wilt of het moment waarop je je eerste kind krijgt. Misschien iets prachtigs. Misschien iets tragisch.

Maar wanneer dat moment komt, zal het al je herinneringen kleuren, zal dat het beeld veranderen dat je van je leven hebt, en het zal ineens zijn alsof alles wat je hebt meegemaakt onder het label ‘voor’ of ‘na’ valt.

Ik dacht altijd dat dat voor mij het moment was waarop Jesse stierf.

Alles in ons liefdesverhaal leek naar dat moment te hebben toege-
werkt. En alles daarna is er een reactie op geweest.

Maar nu weet ik dat Jesse nooit is gestorven.

En weet ik zeker dat dít mijn moment is.

Alles wat vóór vandaag is gebeurd voelt nu anders, en ik heb geen
idee wat er hierná zal gebeuren.

VOOR

Emma en Jesse
Of hoe je verliefd wordt en vervolgens hardhandig
uit de droom wordt geholpen

IK HEB ER NOOIT VAN GEHOUDEN OM VROEG OP TE STAAN. MAAR het allerergst was nog het felle ochtendlicht op zaterdag om tien over acht 's ochtends tijdens mijn middelbareschooltijd.

Je kon de klok er letterlijk op gelijkzetten. Mijn vader klopte dan op mijn deur en zei: 'De bus vertrekt over een halfuur.' Al was 'de bus' dan gewoon zijn Volvo en was school niet het reisdoel. Het reisdoel was de familiezaak.

Blair Books was in de jaren zestig opgezet door de oom van mijn vader op de plek waar de winkel nog steeds stond: aan de Great Road in Acton, Massachusetts.

En op de een of andere manier bracht dat met zich mee dat ik, zodra ik oud genoeg was om officieel te mogen werken, de kassa moest bedienen, iedere zaterdag en soms ook doordeweeks na schooltijd.

Mij was de zaterdag toegewezen, omdat Marie de zondag wilde. Ze had gespaard en de zomer ervoor van haar spaargeld een aftandse donkerblauwe Jeep Cherokee gekocht.

De enige keer dat ik in Marie's Jeep heb gezeten, was op de avond dat ze hem had gekocht en ze me, totaal in de wolken, uitnodigde om een ijsje te gaan halen bij Kimball's Farm. We kochten een grote beker chocolade-ijs voor onze ouders en lieten dat smelten terwijl we

op de motorkap onze eigen ijsjes opaten, genietend van de warme zomerlucht.

We klaagden over de boekwinkel en over het feit dat onze moeder altijd Parmezaanse kaas over de aardappels deed. Marie biechtte me op dat ze hasj had gerookt. Ik beloofde haar het niet aan onze ouders te vertellen. Toen vroeg ze of ik al eens had gezoend en ik keek de andere kant uit, bang dat het antwoord van mijn gezicht af te lezen zou zijn.

‘Dat geeft niks,’ zei ze. ‘Heel veel mensen doen dat pas als ze veertien of vijftien zijn of zo.’ Ze droeg een legergroene korte broek en een blauwe blouse, en haar twee dunne gouden kettinkjes vielen over haar sleutelbeen in de holte van haar beha. Ze knoopte haar blouses nooit helemaal tot bovenaan dicht. Ze stonden altijd net iets verder open dan je zou verwachten.

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik weet het.’ Maar het viel me op dat ze niet zei: ‘Ik heb ook pas voor het eerst gezoend toen ik vijftien was.’ Wat ik natuurlijk het liefst had willen horen. Ik was niet bang dat ik anders was dan anderen. Ik was bang dat ik anders was dan zij.

‘Het wordt vanzelf leuker nu je wat ouder bent,’ zei ze terwijl ze het restant van haar pepermunt-chocolade-ijsje weggooidde. ‘Echt, geloof me maar.’

Op dat moment, die avond, zou ik alles hebben geloofd wat ze zei.

Maar die avond was een uitzondering in mijn verhouding met mijn zus, een zeldzaam moment van verwantschap tussen twee mensen die toevallig in hetzelfde huis woonden.

Op de middelbare school, toen we ons iedere dag in hetzelfde gebouw bevonden, ontwikkelden we een patroon waarbij we elkaar in de gang passeerden – ’s avonds thuis en overdag op school – als vijanden tijdens een staakt-het-vuren.

En daarom was ik erg verbaasd toen ik op mijn vijftiende op een zaterdagochtend in de lente om tien over acht wakker werd en te horen

kreeg dat ik die dag niet in Blair Books hoefde te werken.

‘Marie gaat een nieuwe spijkerbroek met je kopen,’ zei mijn moeder.

‘Vandaag?’ Ik ging rechtop zitten en wreef in mijn ogen, terwijl ik me afvroeg of dat betekende dat ik nog even kon doorslapen.

‘Ja, in het winkelcentrum,’ vertelde mijn moeder. ‘Je mag zelf kiezen, ik betaal. Ik heb vijftig dollar op het aanrecht gelegd. Maar als je een duurdere wilt, zul je zelf geld moeten bijleggen.’

Ik had een nieuwe broek nodig, want er zaten gaten in al mijn oude. Het was de bedoeling dat ik elk jaar met kerst een nieuwe broek kreeg, maar ik was zo kieskeurig, zo neurotisch over hoe hij er volgens mij moest uitzien, dat mijn moeder het had opgegeven. We waren inmiddels al twee keer naar het winkelcentrum geweest en daar na een uur onverrichter zake weer vertrokken, tot ergernis van mijn moeder, hoewel ze probeerde dat niet te laten merken.

Het was een geheel nieuwe gewaarwording voor me. Mijn moeder wilde altijd bij me in de buurt zijn, mijn hele kindertijd wilde ze me om zich heen hebben. Maar ik was inmiddels zo irritant geworden dat ze bereid was me aan iemand anders af te staan. En dat ook nog op een zaterdag.

‘Wie doet de kassa dan?’ vroeg ik. Ik had meteen spijt van mijn vraag, bang dat ik het voor mezelf had verpest. Ik had gewoon ‘oké’ moeten zeggen en er toen het zwijgen toe moeten doen om haar niet op ideeën te brengen.

‘Die nieuwe jongen die we hebben aangenomen, Sam,’ zei mijn moeder. ‘Hij wil graag wat meer uren werken.’

Sam zat bij mij op school. Op een dag was hij de winkel in gelopen om te vragen of hij een sollicitatieformulier kon invullen, hoewel mijn ouders geen vacature hadden en de meeste tieners in de cd-winkel een eindje verderop in de straat wilden werken. Mijn ouders namen hem meteen aan.

Hij was behoorlijk aantrekkelijk, lang en slungelig, met een lichtbruine huid en donkerbruine ogen. Hij was ook altijd goedgeluimd, maar ik merkte dat ik hem gewoon niet leuk kon vinden nadat Marie hem ‘echt een schatje’ had genoemd. Ik kon gewoon niks leuk vinden wat zij leuk vond.

Ik moet toegeven dat de vriendenvijver waaruit ik had kunnen visen daardoor behoorlijk klein werd en dat deze denkwijze onhoudbaar begon te worden.

Marie vond iedereen leuk en iedereen vond Marie leuk.

Ze was volmaakt, een kind dat gewoon wel het lievelingskind van mijn ouders moest worden. Mijn vriendin Olive noemde haar achter haar rug om ‘de dochter van de boekhandelaren’ omdat ze zelfs léék op het soort meisje wier ouders een boekwinkel hadden, alsof dat een speciaal type was waarvan Marie alle kenmerken droeg als een soort erekruis.

Ze las boeken voor volwassenen en schreef gedichten en werd verliefd op romanfiguren in plaats van op filmsterren, en Olive en ik vonden het allemaal om te kotsen.

Op school had ze als keuzevak ‘creative writing’ gedaan, omdat ze ‘schrijver wilde worden’. De aanhalingstekens zijn nodig omdat het enige wat ze ooit had geschreven een thriller van negen bladzijden was, waarin de moordenaar Emily bleek te zijn, het kleine zusje van de hoofdpersoon. Ik heb het verhaal gelezen en zelfs ik kon zien dat het complete flauwekul was, maar ze stuurde het in naar de schoolkrant en daar vonden ze het zo mooi dat ze het tijdens het voorjaarssemester in negen afleveringen hebben gepubliceerd.

Dat ze erin slaagde om al die dingen te doen en toch een van de populairste meisjes op school bleef, maakte alles nog veel erger. Het bewijst maar weer eens dat als je aantrekkelijk genoeg bent, ‘cool’ je vanzelf komt aanwaaien.

Ik las ondertussen alleen de uittreksels van de boeken die we voor